

olli, siis! sadeti iggale pole ueste pallojaid, et rohke mine rahvast tulleks. Maanteed ja kõrtsid olid terahwast täis, otsego olleks kuskil liggimail lata liikumas.

Wana wend Reinowadder seisis koddu ahjo peal ja ei usaldanud wõeraspeole tulla, kuhhu mehhise nahha ehk olleks minud. Tõutatud tekäit ei tulnud temale meele, waid mõtted käisid ue üllekohtuse tö peale. — Kuüinga kotta olli neil päiwil üks wana kulus laulik ja kandletoja tulnud, kes mõnda sent-sakat luggu Reinowadderi issa-issast rahwale kulutas. Meid laulust kuuldes läks ellajate selts wägga rõõmsaks: wõitles, üppas, kopsis päid ja sarwi kofko, lahtatas nokka, ehk sillis sulgi ja karwu silledaks. Poistekesed puhhusid sarwe, lõid supilli, aijasid lehtpilli ja pao willet, et mets laksas. Tütarlapsed teggid kassi-märssisi, kaste-einast sanikesi ja puusid lillesi lindi wisi kofko, mis pärja peale pannid. Kriimsilma emand olli kuüingasa käest ue saksawärki tañu sanud; uhkus aijas wanamori niina kõrgekse. Messikäppa wanem leskepoeg, Wändra-päts, üks naljakas teera-ammas, oskas Pohla ja Mustlase tantsi, mis kõididelt teña olli wadata.

Jubba ollid kahheksa peo-päwa üllemaal lustis wõda läinud, seal astus pissoke koddajänes, Kanin-ken nimi, kuüinga ette, kumardas werrise päga allandlikult ja ütles nukral meel: „Issand! kuüinglik issand! ja üllewad rigi nõuomehhed! allastage miño wäetikesse peale. Miña waene olin mõrtsuka Reinowadderi küsis, et waewalt elloga peesin. —

Eile weike kestommiko aeal juhtusin teed käies Kurjasünnitus mõisa wärrawasse, kus Reinowadder murru pingil kõhhuli maas olli; ramat seisis tema niina ees. Ma astusin tassase sammuga temast möda. Ripsti! kargas ta forraga maast üllesse ja astus lahkest terretades mulle wasto. Enne kui aega sain terretamist wastowõtta, tundsin ta mõrtsuka küned jubba kullas. Nuttust kõhhuli eites peasin waewaga teña käest, pistsin kui tuul puñuma. Reinowadder ahwardas täie suuga: kü! ma so raipe kassuka teineford pärrin! Miña andsin jalgile lõhna, et kannud wälkusid; ei ehmatas annud aega tähhele panna, kudda üks kõrw mõrtsoka kätte jänud. Wer-riseks kriimustatud pääst näate teña rabbanise jälaj. Se on arwalik kangelaelus ja kuüingliko wolli põlgatus, kui niisuggune rõwel ja mõrtsokas waggaid tekäijaid kiisab ja neile —

Koddojähese juttu lõppetas sõnakas warres, lianimega Wargasilu, kes kuüinga ees nokka kumardades ütles: „Nuorikas issand, wäggew kuüingas! wägga nukraid leina sõnumeid pean teile kullutama. Udda ja ahhaatus tõmbawad seleyaelad kangeks! Ei jõua ni pikkalt willetjust teise kulutada kui tarwis lähheks. Tuttustamine lõhhub uest mo kurtwa süddame ruffuks: oh willetjat luggu! Kes muña forest ilmale tulnud, kaewago miño ahhaatus! — Dummiko esimese kulle aeal wõssime kão petmise wasto mõne wihm-uõssikese surufeks, päñime lingad jalga ja allastime koddunt tullesma. Terraw,